

Ali čez vrt se razlegajo smeh in klici veseli.
 Jabolka, jabolka v vejah, v košarah, v škafih, na travi,
 v naročju žená in deklet in fantov in v rókah otrok.
 Krave primukajo s pašnika in se zvedavo ustavljajo
 ob obiračih, ki prožijo róke s plesnimi gibi,
 kakor, da hočejo biti lok med nebom in zemljo.
 Rastline, živali, ljudje — o, saj vedo, da jih kmalu
 poplača noč za dolga vročična bdenja v poletju.

Pa se je s hriba razlilo zvonjenje preko dobrove,
 Ave Marija je žuborečo tišino zgrnila
 na vse strani in bitja, ki se ne ločijo več
 drugo od drugega. Vsi so kopaste, temne gruče
 odani v molitev. Nič več ne zro spominsko nazaj
 v ure zorenja in vase. Zdaj so sami že sadovi
 večnosti, ki se z neba je spustila nanje ta hip...
 Tih sem se jim približal. O, tudi jaz sem iz njih.

MIRAN JARC

JESEN

Kako so čudni videti otroci
 in konji na samotnem travniku.
 Igraje po brezčasju brodijo...
 In zemlja je široka kakor večnost.

Rastlin močvirnih kačje uvita stebila
 nemijo vekomaj v somračju ždenja..
 Kot bi piščalila stoletja otožno
 zateglo pesem vračanja brez konca.

Kot sohe iz ila ždijo stare žene...
 ko gledajo rastline in živali
 in deco, jih oživlja bled smehljaj,
 kot da se ozirajo na svoje delo.

In ko se skloni nad šumečim dnevom
 pramati noč kot tiha zmagovalka
 so zadoščene: v nas se vrača stvarstvo...
 In ne vedo več, da so blizu — smrti.

MIRAN JARC

KMETJE

Hodim okrog po naših vaseh...
 O, njih pesem, žalost in smeh.

Gledam, poslušam naše ljudi,
 kako živijo in mrejo s stvarmi.

Vso so ljubezen, bol in modrost
 zakopali v polje, travnik in gozd.

Vsega življenja skrite spomine
 raztrosil bo veter v gluhe davnine.

Rod za rodom gine v vekove,
 le da zemlji izgreba plodove,

da jo iztrga mračni goščavi
 in jo obrazi po večni postavi.

Nad njimi, ravnimi, je le Bog,
 in kadar prihaja v njihov krog

na hribček v davninski sveti hram,
 v tisti uri več človek ni sam.

A v srcih je tolikrat težkó:
 časi v objem mrakov gredó.